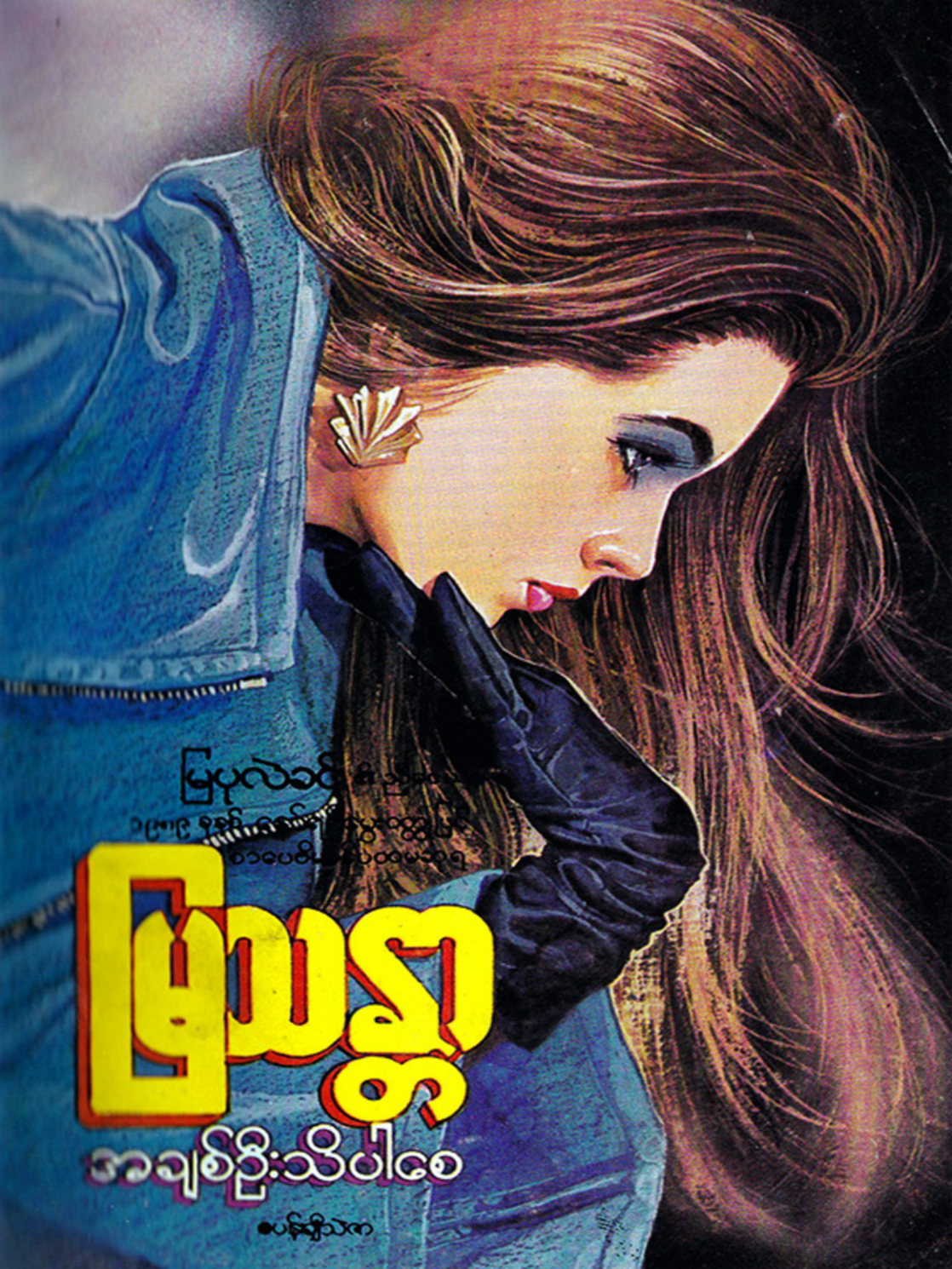

ပြုလုပ်သည့် နည်းလမ်း
၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင်
စာပေတိုင်း စာပေအသင်း

မြေသား

အချစ်ဦးသိပါစေ

စာပေအသင်း

ကိုကိုကြီးရယ် ဖြူကို ပန်းလေးတစ်ပွင့်လိုပဲ သဘောထားတယ်။ ကိုကိုကြီး နှစ်သက်တဲ့ ပန်းလေးသာ ကိုကိုကြီးမပိုင်ဆိုင်ရဘဲ တစ်ပါးသူ ပိုင်ဆိုင်သွားသလို တစ်ပါးသူရဲ့ ခေါင်းမှာ လန်းနေတယ်ဆိုရင်ကိုကိုကိုကြီး ကျေနပ်ပါတယ်...

ကိုကိုကြီး နှစ်သက်တဲ့ ပန်းကို လက်ပေနဲ့ မခူးရက်ပါဘူး၊ တစ်ပါးသူရဲ့ ဦးခေါင်းထက်မှာ ပဲ လန်းနေပါစေကွယ်။

အိမ်မက်သံသရာမှ နှိုးထလာစေသည် ။

အခန်း (၁)

ကျော့သူခင်။

ရုတ်တရက် ခေါင်းတစ်လုံး အဆမတန် ကြီးထွား လာပြီး မျက်လုံးများ ပြာဝေသွား၏။

မာလာရီက သူ့၏ အမူအရာကို ဂရုမထားဟန်နှင့် ခြောက်လအရွယ် သမီးငယ်လေးကို ချီမြှောက်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် ကိုကိုရဲ့ သမီးနာမည်ကို ဖွေးလို့ မှ ညှိမယ့်အစား ကျော့သူခင်လို့ မှ ညှိလိုက်တယ်လေ။ မလှဘူးလား၊ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ လှတဲ့ နာမည်မို့ မှာခေါင်းကို ခြောက်နေအောင်မနည်းစဉ်းစားရတာ ခြောက်လတောင် ကြာသွားတယ်၊ ဖြူရေ သမီးနာမည်မလှဘူးလား၊ ကျော့သူခင်လေ"

အနားမှာ ရပ်နေသော ဖြူသန့်စင်က ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ မမာ ဒီလောက်အထိ ရဲဝံ့လိမ့်မည်။ အရွဲ့တိုက်လိမ့်မည် မထင်။

"ဟင့်အင်း ကိုယ်မကြိုက်ဘူး မာမာ၊ နေ့သင့်နံသင့်ပေးပါ၊ သမီးက ကြာသပတေးသမီးပဲ၊ ဖွေးဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးပဲ ကြိုက်တယ်"

ဇော်ဦးမောင်က အသံကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ပြီး ပြောလိုက်သည် ကိုမာလာရီက သဘောကျစွာ ရယ်မော၍ သမီးအား တရှုံ့ရှုံ့နမ်းကာ ...

"ဖွေးက နုတယ်ကိုကိုရဲ့ ၊ မာလာရီဆိုတဲ့ နာမည်တောင် နုလွန်းပျော့လွန်းလို့ မာက မကြိုက်ဘူး၊ ကျော့သူခင်ဆိုတဲ့ နာမည်က ဆွဲဆောင်မှုဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ သမီးဟာ ကြီးလာရင် နာမည်နဲ့ အညီ လူကပါ ဆွဲဆောင်မှု ရှိရမယ်၊ ဒါမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ သမီးလေး ဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ ကျော့သူခင်ဟာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိရမယ်"

"မမာ"

"မာမာ"

ဖြူသန့်စင်ရော ဇော်ဦးမောင်ပါ ပြိုင်တူခေါ်လိုက်မိသည် ။ မာလာရီက လှည့်ပင်မကြည့်၊ မိခင် က ချောမြူနေသည့် အထင်နှင့် တခစ်ခစ်ရယ်မောနေသော သမီးငယ်လေးအား ကြည့်၍ ရယ်မောရင်း...။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကိုမြတ်နိုးချစ်ခင်ရင်ပဲ မိန်းမဖြစ်ရကျိုးနပ်နေပြီပဲ၊ ဒါကြောင့် မာသမီးကို မိန်းကလေးဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင် လူသားပီပီ အချစ်ကို ချုံမြိန်စွာခံစားတတ်အောင်လို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သိပ်ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ နာ

မည်ဖြစ်ရအောင်လို့ ရွေးနေရတာကြာပြီ၊ အခုတော့ ကျော့သူခင်နာမည်က သိပ်ဆွဲဆောင်နိုင်လို့ "

"တော်...တော်စမ်း...မာမာ၊ ကလေးကို အမိပွယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ မင်းဘာသာ အချစ်ငတ်နေ၊ လောကမှာ အလိုကျတယ်လို့ မရှိတဲ့ မင်းရဲ့ လောဘကြီးတဲ့ စိတ် အတ္တ များ တဲ့ စိတ်ကို ငါ့သမီးဆီသွင်းပေးမနေနဲ့ ၊ ငါ့သမီးဟာ ဖွေးပဲ၊ ကျော့သူခင် မဟုတ်ဘူး "

ဇော်ဦးမောင်က သမီးငယ်လေးကို မာလာရီ လက်ထဲမှ အတင်းလုချီပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသဖြင့် သေးသေးသွယ်သွယ် မာလာရီသည် အနည်းငယ်ယိုင်သွား၍ ဖြူသန့်စင်က လှမ်းထိန်းလိုက်သည် ။

"မရဘူး၊ ကျော့သူခင်ပဲ၊ ကျော့သူခင်လို့ ပဲမှ ညှိမယ်"

"မမာရယ်၊ သမီးတောင်ရနေပြီပဲ၊ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ မမာရယ်၊ ဖြူတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကိုဟာ ဖောက်ပြန်တဲ့ ယောက်ျားမဟုတ်ပါဘူး၊ မမာအပေါ်မှာ ဂရုစိုက်ရှာသားပဲ"

"တော်စမ်းဖြူ၊ မမာမှာ အဖေရှိတယ်၊ အဒေါ်တွေ၊ အစ်ကိုတွေရှိတယ်၊ မမာကို ဝှမ်းလေးပေါ်တင်ပြီး ရွှေရုပ်လိုကြည့်နေကြတဲ့ မိဘမောင်ဘွားတွေပုံလို့ ၊ မမာအတွက် ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ် မေတ္တာတွေ ပေါကြွယ်လွန်းနေတာ ဖြူအသိပဲ၊ ယောက်ျားယူတာက တစ်ထောင့်ငါးရာ အချစ်ကို လိုချင်လို့ ယူတာ...။ မောင်နှမအချစ်ပဲဆိုရင် ယောက်ျားမယူဘဲ မိဘတွေနဲ့ ပဲ နေမှာ ပေါ့၊ အခုတော့ သူပေးတာက ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်တဲ့ "

"အို ... မမာ...မမာ၊ တိုးတိုးပြောပါ မမာရယ်၊ လူကြားမကောင်းပါဘူး၊ တော်ကြာမမာကို လူရယ်နေကုန်ပါ့မယ်၊ သမီးတစ်ယောက်တောင် ရနေပြီပဲ"

ဖြူသန့်စင်က ရှက်ရှက်နှင့်တားရင်း တိုးတိုးလေးကျိတ်ပြောလိုက်သောအခါ မာလာရီက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

"အဲဒါ အရက်သမား လူရမ်းကားရဲ့ အချစ်၊ ပြီးတော့ လူမှားပြီး ကျော့သူခင်အမှတ်နဲ့ ချစ်တဲ့ အချစ်သိရဲ့ လား မိဖြူရဲ့ ၊ နင်ဘာမှ မသိဘူး"

"မမာရယ်"

ဖြူသန့်စင်က ချစ်လှစွာသော အစ်မကို ထွေးပွေ့ကာ မျက်ရည်များ စီးကျ လာလေသည် ။ ပန်းလေးလို နုသော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော၊ မိန်းမပီသသော၊ အရှက်အကြောက်ကြီးသော၊ မမာ၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားကို မယုံရဲရဲနှင့် နားထောင်မိရင်း ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား မိသည် ။

အေးစက်ကြေကွဲသော မျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်ကင်းစင်ခန်းခြောက်နေသဖြင့် ရူးသွပ်နေ ပြီလား ဟူသော သံသယအတွေးနှင့် မာလာရီမျက်လုံးကို စူးစူးလေးကြည့်မိသည် ။

'ငါ မရူးပါဘူးဖြူလေးရယ်၊ ငါမငိုချင်တာတစ်ခုပဲရှိတော့တယ်၊ ငါသူ့ကို မျက်ရည်ကျပြီး အသနားခံပြမနေနိုင်တော့ဘူး၊ သူက ငါ့မျက်ရည်စက်အတွက် သိပ်တုန်လှုပ်တော့ပါဘူး၊ သူ့အသည်း နှလုံးက ကျော့သူခင် ဆီရောက်နေပြီပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့အသည်းနှလုံးကို မမာမရမယ့်အတူတူ မမာ သမီးလေးပဲ ရအောင်လို့ ကျော့သူခင်လို့ ပဲ နာမည်ပေးလိုက်ပြီ၊ ကျော့သူခင်လေးပေါ့ ဟင်း...ဟင်း'

ရယ်သွမ်းပြောနေသော မာလာရီအား စိတ်ထိခိုက်သော မျက်လုံးနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းက ဖြူသန့်စင် ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပေ။ ပြောစရာ စကားလည်း အစရှာမရတော့။

မာလာရီကို ကုလားထိုင်မှာ အသာထိုင်စေပြီး သက်သောင့်သက်သာ နှင့် အနားယူစေချင်သည်။ ။ သို့သော် မာလာရီ မျက်လုံးအစုံက ပြတင်း ပေါက်မှ တစ်ဆင့် ခြံဝင်းတွင်းကို ရောက်သွားသဖြင့် ဖြူသန့်စင်ကလည်း လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။

သမီးငယ်လေးအားချီပြီး ဒန်းပေါ်ထိုင်ကာ ယုယချစ်ခင်စွာ ချောမြူ နေသည့် ဇော်ဦးမောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖြူသန့်စင်ရင်ထဲ အေးမြသွား၏။ ။

"ကိုကိုကြီးက သူ့သမီးကိုတော့သိပ်ချစ်တာပဲ"

"အဟင်း...ချစ်ပါတယ်၊ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်အချစ်နဲ့ သူ့ရင်မှာ ပေးဆပ်မကုန်ဘူး၊ မမာကိုရော သမီးကိုရော၊ ဖြူကိုရော၊ သူ့အမေကိုရော အတူတူချစ်တာပဲ၊ ကျော့သူခင်ကိုသာ တစ်မျိုးတည်း အချစ်နဲ့ ချစ်တာ"

ဖြူသန့်စင် ကြက်သီးထသွားသည်။ ။ 'ဖြူကိုရော' ဟူသော စကားအတွက် မလုံမလဲနှင့် မမာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသော် မမာသည် ဖြူသန့်စင် နှင့်ပတ်သက်၍ လုံးဝ သံသယကင်းနေသည် မို့ သက်ပြင်းတိုးတိုးလေး ချလိုက်မိသည်။ ။

မမာ၏ ပင်ကိုစိတ်ရင်းသည် ဝန်တိုတတ်သော၊ အမျက်ဒေါသကြီးတတ်သော၊ သဝန်ကြောင်တတ်သော တပါးသူအား စိတ်မချမ်းသာအောင် ပုတ်ခတ်ပြောတတ်သော မိန်းကလေး တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ ။

ယခု ကိုကိုကြီးနှင့် ယူလိုက်ကာမှ ပြောင်းလဲသွားသော စိတ်ကို ဖြူအံ့ဩမိသည်။ ။

ပေးဆပ်ရသော မေတ္တာအတိုင်းအတာနှင့် မမျှဘဲ ရယူခံစားရသော မေတ္တာအတွက် အားမလို အားမရနှင့် သောကဖြစ်ရသည် မို့ ဖြူ မမာကို

သနားမိသည် ။

ကိုကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တတ်သော မမာပင်ဖြစ်သည် ဟု နားလည်
ထားလိုက်၏။

*